

phần sao đồng hồ, vạn vật tan thành cát bụi và biến vào hư vô.

Đám đen trước mắt Vitò lớn dần, lớn dần rồi hiện ra rõ rệt.

Đó là một phi cơ phóng pháo đang đâm sầm vào chiếc Caraven chở đầy hành khách với một tốc độ ghê gớm. Trong trường hợp một mất, một còn này, chỉ có hai lối thoát : hoặc bay vọt lên cao, hoặc đâm nhào xuống dưới. Nhào xuống, sẽ có thể húc mũi vào bụng phi cơ phóng pháo. Còn nếu vọt lên, thế nào cũng bị đứt đuôi.

Vitò không kịp suy nghĩ nữa. Trên không phận bao la, phi cơ là những con chim mù, bay bằng ra da, tuân theo chỉ thị của đài kiểm soát phía dưới. Đến khi nhìn thấy thì tai nạn khó tránh được. Đồi cánh của chiếc Caraven không lồ xòe ra, đồ sộ như một ngôi nhà lớn, nên Vitò cảm thấy ít hy vọng tránh khỏi chiếc máy bay phóng pháo điên cuồng.

Sau một phần trăm tích tắc đồng hồ bất tỉnh, đột nhiên Vitò mở choàng mắt : chàng vừa hoàn hồn.

Chiếc Caraven đang trực xuống. Một tiếng động xé màng tai làm phi cơ rung chuyển. Sự va chạm xô Vitò ngã gục vào cần lái. Nếu giây lưng không buộc chặt, chàng đã bị trọng thương. Ngồi cạnh, phụ tá hoa tiêu Fuli hét lên một tiếng, máu trên trán rỉ rả chảy xuống.

Muôn ngàn tiếng động nhỏ tràn vào máy bay.

Vitò gương dậy, nhìn vội ra ngoài : cánh trái của phi cơ đỏ lôm, một động cơ phát cháy như cây đuốc. Phía trên ghế hoa tiêu được lợp bằng kính dày bị vỡ tan, khí trời ồ ạt tuôn vào lạnh buốt đến xương.

Chàng đặt tay lên trán Fuli.

Da hắn còn ấm. Vết thương vào đầu chỉ làm hắn bất tỉnh. Vitò thở dài. Giờ đây, tình thế vô cùng nguy ngập mà trên phi cơ chàng chỉ có một mình. Nhân viên phi hành đã bị thương gần hết.

Vitò giật mình quay lại. Pôlin đứng sững trong khung cửa, mặt tái mét, vạt áo trước ngực bị rách nát, lộ ra một mảnh xương chiêng đen, đua dăng ten, và một bên ngực trắng toát nõn nà. Cặp mắt soi mói của tình nhân bất giác làm nàng nhớ ra bộ ngực lỏa lồ. Nàng kéo cái xương chiêng lại, giọng run run :

- Hề gì không anh ?
- Vitò cười gượng, an ủi :
- May quá, chỉ đụng xoàng thôi.
- Giọng nàng vẫn chưa hết run :
- Đám vào phi cơ lạ phải không anh ?
- Phải. Thú thật, anh không hiểu gì cả. Anh đã báo đường bay rõ ràng cho đài kiểm soát.
- Làm sao bây giờ ? Có đáp xuống sân được không ? Khờ quá, hành khách muốn làm loạn.
- Không hề gì, để anh ủy lạo họ.
- Vitò ấn nút vi âm, nói với hành khách :
- Xin quý vị hành khách đừng lo ngại. Vì một

sơ ý kỹ thuật, một phi cơ suýt đâm vào ta; song tai nạn đã được tránh khỏi. Chúng ta không bị thiệt hại. Trong vòng mấy phút nữa, quý vị sẽ đáp xuống an toàn ở trường bay Mani. Có Pôlin, chiêu đãi viên, sẽ thay tôi giải thích thêm nữa cho quý vị.

Đứng giữa hai hàng ghế, Pôlin đã lấy lại vẻ bình tĩnh thường nhật. Nhìn một lượt 80 hành khách, mặt sạm như trầm đỏ, nàng nói, giọng đầy tin tưởng :

— Tôi đã nói chuyện với viên hoa tiêu. Tình hình không lấy gì làm lo ngại. Còn mấy phút nữa thôi, xin quý vị rủng thêm nữa. Yêu cầu quý vị buộc giầy lưng ghế vào bụng thật chặt.

Vị nào mang răng giả trong miệng, xin lấy ra, nếu không, có thể gây ra thương tích. Đồng thời, cũng xin quý vị rút hết, và nhét chặt vào ghế mọi đồ vật cứng và nhọn trong túi, như chìa khóa, dao, bật lửa, bút máy; bột thuốc lá...

Trong chốc lát, khi phi cơ đáp xuống, tôi sẽ ra hiệu cho quý vị qua máy phóng thanh, và khi đó xin quý vị ngồi yên trên ghế, đầu cúi xuống, hai bàn tay nắm chặt lấy mắt cá chân. Máy bay ngừng rồi, xin quý vị tuân tự dẫn xuống dưới, xuống bằng cửa chính, hoặc qua các cửa cứu cấp. Một lần nữa, tôi trân trọng yêu cầu quý vị giữ thái độ bình tĩnh, tuyệt đối bình tĩnh...

Giọng nói của Pôlin sang sảng như giáo sư trong trường đại học. Nàng không còn sợ nữa. Nàng tin vào khả năng chuyên nghiệp của Vito. Chắc hẳn bên trong tai nạn vừa xảy ra đã có một

yếu tố bí mật mà Vito chưa biết. Vì Vito bay đúng đường và luôn luôn tuân lệnh của đài kiểm soát.

Trong phòng phi hành, Vito cũng suy nghĩ như Pôlin. Chàng không hiểu được tại sao tai nạn xảy ra. Đang bay cao, chàng phải xuống thấp vì đài kiểm soát bên dưới khẩn khoản yêu cầu. Lỗi này không phải của chàng, hoặc của chiếc phi cơ phóng pháo, mà là của nhân viên đài kiểm soát.

Vito buồn rầu liên tưởng đến số phận của chiếc máy bay bị chàng rui ro đâm trúng. Không biết nhân viên phi hành có đủ thời giờ nhảy dù xuống, hay đã bị cháy đen ra than ?

Động cơ ở cánh trái mỗi lúc một cháy lớn. Vito nhanh nhẹn hãm xăng, không cho vào động cơ bị phát hỏa. Máy chữa lửa tự động đã làm những ngọn lửa da cam tắt ngúm. Chàng kiểm điểm lại bộ phận đáp xuống. May thay, bộ phận này còn nguyên vẹn.

Tiếng nói của đài kiểm soát phía dưới vắng lên, nghe rõ mồn một. Vito tắt máy. Mắt chàng dán vào con đường bê tông trắng xóa đang trải rộng dưới lườn phi cơ đang hạ dần, hạ dần xuống.

Mối lo hiện tại của chàng là khi đáp xuống phi cơ sẽ bốc cháy. Chàng nghĩ đến 28 cửa sổ của chiếc Caraven thương mại, trong đó có 9 khung cửa cứu cấp. Nếu xảy ra hỏa hoạn, hành khách sẽ được giải cứu rất nhanh.

Máy bay xà xuống thảm bê tông.

Hai chiếc xe Hồng thập tự, mở đèn pha

dò chói, đang rú kèn inh ỏi, phóng hết tốc lực về phía phi cơ Caraven. Đoàn cứu hỏa nổi đuôi nhau phun tuyết thân khí trên sân bay.

Một tiếng động mạnh.

Hàng ngàn đóm lửa tóe lên như sao sa. Rồi phi cơ đứng dừng lại. Bên trong phi cơ đang ồn ào đột nhiên yên lặng. Hành khách có cảm giác băng khuàng của người từ một thế giới xa xăm nào trở về.

Phi công Vito thở phào ra, dáng điệu sung sướng. Thế là thoát nạn! Chàng cúi húi tháo giầy lưng. Từ nãy đến giờ, cặm cụi với cần lái, chàng không để ý tới mùi hôi khét trong phòng hoa tiêu. Chàng sắp sửa đứng dậy thì vang lên một tiếng nổ dữ dội.

Lửa rần rần bốc lên. Vito ngã vùi xuống.

Trong phòng hành khách, Pôlin bị ép vào ghế, quần áo rách bươm. Thân thể căng phồng của nàng hiện ra lồ lộ, song không ai có thời giờ ngắm nghĩa nữa. Hành khách còn bận xô đẩy nhau, tranh xuống trước.

Cáclốt bị dồn vào một góc, mặc dầu hắn có sức khỏe phi thường. Cái vali nhỏ trong tay hắn tuột ra, rơi xuống sàn phi cơ bần thiu. Cầu nhàu, hắn cúi xuống nhặt. Bỗng một hành khách cao lớn chen lên, đẩy Cáclốt ngã theo chiếc va li nặng chiu.

Máu tức xông lên mặt, Cáclốt định dùng võ Nhật bẻ tay người khách kềm nhả ớ bạn này, thì ngọn lửa từ phòng hoa tiêu bắt tới. Hơi nóng làm hắn râm cả mặt. Hắn loạng choạng đứng dậy.

Gã đàn ông hộ pháp lại xô hẳn lần nữa. Cầu tiệt, hẳn đâm mạnh vào mặt người lạ. Người này la lên trong sự kinh ngạc. Cáclốt định đánh bồi thêm, thì phòng hành khách đã ngập lửa.

Hốt hoảng, Các ốt ném chiếc va li đã bắt lửa qua cửa cấp cứu. Đoạn hẳn nhào người ra, nhảy xuống. Bên dưới, nhân viên cứu hỏa đã chờ sẵn.

Trong lúc lưỡng cố, Cáclốt lơ trờn ngã xuống sàn bê tông. Tay chân hắn bị phỏng nặng. Hẳn bị dập đầu, máu tuôn ra như suối. Toàn thân hắn nóng ran lên. Hẳn không còn nghe thấy, cảm thấy gì nữa.

Hai thiếu phụ mặc bờ lu trắng vội vàng chạy lại, đỡ hẳn dậy nhưng mắt hẳn đã nhắm nghiền, chân tay cứng đờ như khúc gỗ. Hai phút sau, Cáclốt được khiêng lên xe Hồng thập tự.

Trường bay Quốc tế Mani (1) sáng rực dưới ánh mặt trời mùa hè nóng bức. Xe Hồng thập tự rú còi dữ dội, tài xế xả hết ga xăng, phóng ra ngoài phi cảng đầy người đứng lơ nhố, băng cửa hông. Cáclốt nằm thiêm thiếp trên băng ca, một tấm mền mỏng đắp ngang ngực.

Nếu hẳn ngồi dậy được và nhìn ra ngoài, hẳn sẽ thấy hai gã đàn ông, vẻ mặt bí mật, đứng chống nạnh, nhìn theo xe Hồng thập tự. Đó là hai người da ngăm ngăm — màu da quen thuộc của người bản xứ — sơ mi cụt trắng, quần đen, giầy ban trắng, tóc quăn chải bằngtgin bóng loáng, đeo

(1) Đó là Manila International Airport, nơi các huyện bay quốc tế đáp xuống.

kính râm che nửa mặt trên, hút xì gà Havan phi phèo.

Một hàng rào cảnh sát được giàn dài trên sân xi măng, ngăn nhiếp ảnh viên và dân chúng hiếu kỳ kéo ra phi đạo, nơi chiếc Caraven vừa đáp xuống. Nhiều người dùng ống nhòm theo dõi công cuộc cứu cấp. Hai gã đàn ông bí mật cũng dùng ống nhòm, song để theo dõi chiếc xe Hồng thập tự chở Cáclốt.

Cáclốt vừa được khiêng lên bằng ca, hai người lạ mặt ráo bước ra ngoài phi cảng. Họ trèo lên một chiếc Cadillac kiểu mới, đuôi vênh lên, sơn màu hồ thủy, kính pha màu xanh, bên trong gắn máy lạnh tối tân. Một phút sau, xe Hồng thập tự rú kèn phóng qua.

Chiếc Cadillac bám sát, chạy về trung tâm thành phố.

Rósita lặng lẽ cởi bỏ quần áo trước tấm gương cao bằng đầu người.

Thường lệ, y sĩ và điều dưỡng viên đều cởi áo để mặc bờ lu vào người trước khi xuống phòng bệnh nhân. Riêng Rósita, nàng lại coi việc mặc bờ-lu là thời khắc thiêng liêng nhất trong cuộc đời điều dưỡng chuyên nghiệp của nàng.

Bằng một cử chỉ nhẹ nhàng và chậm chạp — một sự chậm chạp được tính toán từ trước — Rósita cởi cái sơ mi bằng lụa vàng, và cái xiêm màu hồng tươi tắn, treo lên mắc. Bên trong,

nàng mặc một cái bikini màu trắng, chỉ nhỏ bằng cái mù soa hỉ mũi. Nàng thường mặc bikini, và xuống biển ở Tagaytay, trong khi hàng trăm cặp mắt đàn ông thèm muốn ngồi chờ trên bãi cát đầy phi lao xanh ngắt. Họ thần nhiên chờ nàng rẽ sóng lướt lên, để được chiêm ngưỡng tấm thân lồ lộ sau làn vải mỏng như giấy bóng mà nước biển đã dán chặt vào da.

Rósita nghiêng mình tự ngắm trong gương.

Nàng đẹp thật. Tuy là người Phi luật tân, da nàng lại trắng muốt. Cai ò thườn thườn của nàng tỏa xuống đôi vai tròn, lẳng bóng, mà giá trị ngàn vàng được tôn lên nhờ bai gò bông đào đầy lửa khêu gợi. Cặp giò tròn trĩnh xòe ra, nặn thành một cái móng nầy nở, mỗi khi nàng cất bước là rún rẩy như khiêu vũ theo điệu đàn man dại.

Rósita khoác áo choàng trắng vào mình. Dường như tiếc nuối, nàng chưa chịu gài nút, còn ngậm thêm một lúc nữa. Dưới chiếc bờ lu, vẻ đẹp thân thể của nàng vẫn còn nguyên vẹn. Nghĩ tới những người đàn ông đi qua phải chép miệng thèm muốn, nàng sườn run lên.

Bệnh viện Trung ương (I) chìm vào không khí yên tĩnh của buổi trưa hè. Tiếng động cơ xe hơi, âm ÿ, từ đại lộ Taft, chỉ loáng thoáng lọt vào khu vực nhà thương rộng mênh mông, um tùm cây cối, giữa những ngôi nhà đồ sộ và cổ kính.

Rósita khép cửa phòng. Hành lang bệnh viện (I) đó là Philippine General Hospital, bệnh viện lớn nhất của thủ đô Phi.

vàng ngất, đượm mùi thuốc sát trùng quen thuộc. Nàng bước rón rén trên sàn gạch bóng loáng, trơn trượt như thoa mỡ.

Đầu hành lang, một tấm bảng lớn vừa được treo lên. Rô-sita sức nhớ tới nhiệm vụ của nàng, một nhiệm vụ vượt khỏi thẩm quyền của một nữ điều dưỡng chuyên nghiệp xuất thân từ trường đại học. Y sĩ trưởng vừa ra lệnh không cho người ngoài lên thăm những nạn nhân của chuyến bay rủi ro Hương cảng - Mani vừa được chở tới cách đây hai giờ, trong khi chờ đợi quyết định của nhà chức trách an ninh.

Dưới chân cầu thang, hai nhân viên an ninh mặc thường phục ngồi gác. Lúc nấy, họ đã xét giầy nàng một cách tỉ mỉ.

Rô-sita nhẹ nhẹ đẩy cửa phòng 14. Bệnh nhân của nàng là một thanh niên trạc 40, khuôn mặt hao hao như người Phi lai Tây ban nha. Cánh tay trái bị cháy xém đã được quấn băng chằng chịt. Trên người hắn không có vết bồng nào nặng. Tuy nhiên, hắn lại nằm thềm thiếp từ sân bay cho đến lúc vào phòng cứu cấp.

Y sĩ đã khám xét rất kỹ. Xương sống và các khớp xương đều còn nguyên. Bức hình chụp óc bằng quang tuyến không khám phá ra một vết rạn nào khả nghi. Có thể vì yếu tim lại ngã từ trên cao xuống, bệnh nhân bị bất tỉnh, song người này không bất tỉnh. Y ở vào trạng thái nửa mê, nửa tỉnh, trạng thái của người bị tiêm thuốc huyết thanh sự thật hoặc bị thôi miên.

Rô-sita nhìn tờ bệnh lý đóng khung treo ở đầu giường. Mạch hần lên tới 40 độ rưỡi. Bồ hơi ướt đầm trán và cổ hần nên nàng biết hần đang sốt nặng.

Nàng ngồi xuống ghế, cạnh giường. Bệnh nhân vật bàn tay lên thành giường sắt, miệng ừ ừ :

— Trời ơi !

Rô-sita gọi nhẹ nhẹ :

— Ông Cáclốt ?

Cáclốt mở mắt ra nhìn chung quanh. Chỉ nửa phút sau, hắn nhắm lại, không phải vì sợ ánh sáng mà vì mi mắt hắn như bị chất keo dán chặt lại, và một sức nặng trĩu cân trên trán đè xuống, suýt làm hắn nghẹt thở. Một vòng đen lúc to, lúc nhỏ, múa nhảy, quay cuồng trước mắt hắn và hắn có cảm tưởng kính dị là hàng chục cái bong bóng chứa đầy hắc ín đen sì đều nổ cùng một lúc.

Trong cơn sợ hãi ghê gớm, hắn thét lên một tiếng.

Rô-sita vội đặt khăn bông tẩm nước lạnh lên trán bệnh nhân. Hình như Cáclốt đang sống trong cơn ác mộng dữ dội. Mũi hần thở phì phò, miệng thỉnh thoảng nhếch ra, cười gằn một mình, còn hai cánh tay dầy bồ hơi và thuốc trừ phồng cứ giơ lên hạ xuống một cách nguợng ngáp.

Rô-sita nắm lấy cườm tay bệnh nhân. Mạch máu đập nhanh như ngựa phi. Ít nhất là 140 đập trong một phút.

Rô-sita rút trong ngăn kéo ra một ống thuốc an thần. Nàng đưa hai đầu rất nhanh, và hút vào ống chích bằng dáng điệu mềm mại và khả ái. Mỗi

khi nàng rút thuốc vào soranh, Pablo thường đứng yên như tượng đá ngắm nàng.

Pablo là sinh viên đại học. Vào giờ này, chàng đã có mặt trong trường. Nhiều buổi trưa, trong phiên gác của nàng, Pablo vẫn dùng ống viễn kính chiếu sang bệnh viện, và âu yếm hôn gửi nàng trong không khí. Trường đại học Phi luật Tân nằm dài bên hông nhà thương choán một diện tích bao la, um tùm cây cối.

Nếu không bận săn sóc một bệnh nhân bất tỉnh, Rósita đã lên ra ngoài hành lang lộng nắng trưa hè, để gờ bàn tay, ngón dài như búp măng, và trắng như ngó sen, vẫy Pablo thân mến. Chàng yêu nàng tha thiết, nàng cũng yêu chàng tha thiết. Chàng cho biết sang năm ra trường sẽ cưới nàng làm vợ. Nghĩ đến đêm tân hôn với chàng thanh niên khôi ngô và khả ái, trong ngôi nhà lộng gió nhìn ra bờ biển đầy thông và đầy trăng sáng, nàng rung mình sung sướng.

Bông Cáclốt rên rỉ :

— Đau quá, trời ơi !

Rósita thở dài, tỉnh mộng. Trên giường, bệnh nhân cựa mình, làm rơi chiếc mền dạ, miệng nói lầm nhảm một hơi. Tiếng nói lí nhí của hắn làm nàng giật mình, tuy nàng chưa nghe rõ. Cáclốt cứ tiếp tục nói như một đĩa hát ma quỷ.

Nàng lay vai hắn :

— Cáclốt ? Ông Cáclốt ? Ông nói gì thế ?

Bệnh nhân ú ớ, rồi hai mắt nhắm nghiền lờm lờm bờ dáy. Trông khuôn mặt xanh mét và thiếu

não của hắn, nàng có cảm tưởng hắn là con ma vừa nhòm dậy trong mồ.

Thốt nhiên, Rósita lạnh người. Một cơn lạnh ghê rợn chạy dọc xương sống nàng. Nàng vừa bắt chợt một tiếng nói kỳ quặc của gã đàn ông ngoại quốc: Đàng lạnh, nàng nóng bừng lên. Đầu nàng choáng váng như vừa uống cạn nửa chai rượu mạnh.

Nàng lật mí mắt Cáclốt để quan sát. Con người của bệnh nhân vẫn đứng lì một chỗ. Nàng vụt hiểu : bệnh nhân đang mê sảng.

Bông Cáclốt nói bằng tiếng Nga, giọng rõ mồn một :

— Fêrovích đây, xin chào thiếu tá Visenkô.

Rósita đứng lặng bên giường. Bệnh nhân lại nói tiếp :

— Thưa thiếu tá, tôi sẽ không phụ sự tín nhiệm của đại tướng Sêrốp. Vâng, tôi xin ráng sức thi hành mệnh lệnh của tướng Sêrốp.

Rósita bắt đầu hiểu sự thật. Nàng rón rén ra ngoài. Khác lúc vào, lần này nàng tra chìa khóa vào ổ, khóa trái lại hai vòng cẩn thận. Máy điện thoại ăn thông với tổng đài bệnh viện cách chỗ nàng đứng có 10 thước. Trông kỹ trước sau không có ai, nàng nhấn điện thoại lập; xin số.

Hai phút sau, nàng đặt máy nói xuống giá. Bước nhanh lại tủ thuốc, nàng lấy ra một hộp vuông bằng sắt đựng dụng cụ mổ xẻ. Nàng chọn hai con dao nhỏ xiu, sắc như nước, gói vào giấy nhật trình, đoạn quay về phòng bệnh nhân.

Vào trong, nàng khóa trái lại như cũ. Đường như chưa đủ yên tâm, nàng còn hi hục khuôn cái bàn đêm, kê sát cửa. Trên giường, Cáclốt vẫn tiếp tục nói một mình. Miệng hắn đã sùi bọt. Mặt hắn ướt nhèm mồ hôi. Rósita rút hai con dao giải phẫu ra, lăm lăm cầm trong tay.

Vốn bình tĩnh, Rósita lại lo sợ. Một kế hoạch quyết liệt hiện ra trong óc nàng: nếu kẻ nào phá cửa vào, nàng sẽ hạ sát Cáclốt. Đối với một bệnh nhân mê sảng, nằm lì bị trên giường, nàng chỉ cần nâng bàn tay lên là lưỡi dao nhỏ xíu phóng vào giữa ngực. Xong xuôi, nàng sẽ quay ra kháng cự. Nàng sẽ giết địch, song nếu thất bại, nàng dành mượn lưỡi dao giải phẫu kết liễu cuộc đời, một cuộc đời son trẻ đầy thơ và mộng, trong cánh tay mỏng trớn của tình nhân Pablô.

Xa xa, vắng lại tiếng còi rú. Rósita thu hình trong góc phòng. Nàng lo sợ là đúng. Ở vào hoàn cảnh này, những người gan dạ hơn nàng cũng phải lo sợ. Vì đây là một trường hợp vô cùng quan trọng, liên quan đến sự sống còn của một quốc gia, một lục địa.

Vi Rósita không phải là nữ y tá thông thường. Nàng là nhân viên ru tù của sở Phản Giám. Phi luật tân.

oOo

II

Bàn tay bí mật

o-o-o-o-o

Ramiré thong thả kéo khăn ăn lên chùi mép. Trong miệng hắn còn thơm mùi tôm chiên, một trong các món ăn nổi tiếng của khách sạn Senbon (1) đối diện vịnh Mani. Bao tử đã đầy ừ, Ramiré vẫn thèm ăn nữa. Mỗi lần có tiền, hắn đều ba chân bốn cẳng đến Senbon, kêu một chai bia Sanmighen (2) thượng hảo hạng, để nhắm với những con tôm lớn, chiên bơ đỏ hồng, và ròn tan, được bày khéo léo trên cái đĩa trắng, giữa những lá xà lách xanh ngắt và tươi tốt.

Một cô bồi bàn có thân hình khiêu khích, uốn ẹo tiến về bàn Ramiré. Nàng cố tình đứng thật sát cho bộ ngực nhọn hoắt đụng vào vai hắn. Mạch máu trên thái dương đập mạnh, Ramiré quay lại nhìn. Ở Mani, thành phố của yêu đương, gặp đàn bà đẹp là thường, song ít khi hắn thấy một bức tượng vệ nữ cân đối và hấp dẫn bằng xương, bằng thịt

(1) - Shellborne House. (2) San Miguel, la ve ngon nhất Đông Nam Á, chế tạo tại Mani.